

RINA KENT

**ROYAL
ELITE
EPILOG**

ROYAL
ELITE
EPILOG

Copyright © 2022. ROYAL ELITE EPILOGUE by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7262-9 (pdf)

RINA KENT

ROYAL ELITE EPILOG

přeložila Kateřina Sýkorová

*Věnováno světlu,
které přijde po tmě.*

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

Epilog je posledním dílem série Royal Elite. Všechny její příběhy i ústřední dvojice v nich pro mě byly neskutečným zážitkem, na nějž do konce života nezapomenu. Doufám, že si užijete prodloužený epilog i náhled do budoucnosti všech postav.

Prosím, přečtěte ho až do konce. Najdete v něm překvapení, o která nechcete přijít.

Tento díl je časově zasazen za celou sérii a nelze ho číst samostatně. Musíte si nejdříve přečíst všechny předchozí díly.

ČÁST PRVNÍ

ŽÁDOST

Kapitola 1

ASTRID

Dvacet let

„TO NENÍ VTIPNÉ.“

Srdce mi buší v hrudi, i když se snažím mluvit odlehčeným tónem.

Děšť bubnuje na střechu sídla Kingových a smáčí fontánu uprostřed zadní zahrady i stromy v dálce.

Měla jsem tušit, že chystá něco nekalého.

Levi vždycky chystá něco nekalého.

„Levi?“ volám váhavě, když se moje kroky zastaví u kryté chodby Kingovic sídla.

Rozhlížím se kolem a očekávám jeden z jeho trapných žertů, kdy na mě skočí zezadu.

Pravděpodobně mu to nikdy nepřiznám, ale tuhle jeho vlastnost miluju nejvíc. Nikdy se s ním nenudím.

Díky němu jsou moje dny nezapomenutelné a moje noci vzrušující jako jízda na horské dráze.

Včera mě viděl obědvat s několika kamarády z vysoké školy – samí muži. Levi se rozhodl být svině a začal mě přede všemi líbat, až jsem se musela omluvit a odejít.

Pořád mě bolí, jak si mě tvrdě a prudce vzal opřenou o dveře svého bytu, jakmile je za mnou zavřel.

To je jeho způsob trestu. Hraje hru s mým tělem a já chci, aby nikdy neskončila.

Hned po promoci se Levi rozhodl žít sám. Stále se nedotkl svého svěřenského fondu a žije ze své úspěšné kariéry v Arsenalu. Udivuje mě, jak dokáže hrát a zároveň studovat. Já se cítím přetížena už jen ze svých uměleckých školních aktivit.

Na papíře pořád bydlím s tátou, ale ve skutečnosti spím častěji u Leviho.

Prakticky spolu už žijeme.

„Budeš se mi dlouho takhle malicherně mstít?“ ptám se a tře si paže.

Holé končetiny mi pokrývá husí kůže, a ne kvůli chladu. Část mě vrě, svědí a skoro vyskakuje z kůže kvůli tomu, co má v plánu udělat.

Levi možná dospěl, ale pořád je to ten samý nepředvídatelný hajzlík, který mi chce obrátit svět vzhůru nohama.

Jediný rozdíl je v tom, že se mi to líbí. Ne, já po tom toužím. Někdy mám pocit, že jeho šílenství odráží to moje.

A když se ráno probudím s jeho tváří vedle své, tiše se modlím, abych se tak probouzela navždycky.

Možná mi převrací svět naruby, ale je také jediný, kdo ho dokáže napravit. Je mojí kotvou a mým klidem. Má nějaké problémy s majetnickostí a potřebou nadvlády, ale to je součástí toho, kým Levi King je.

Ve skutečnosti, potom, co jsem poznala jeho strýce a bratrance, můžu říct, že Levi je z nich nejméně nebezpečný – šokující, já vím.

V krvi jejich rodiny je něco zkaženého.

Všichni jsou svým způsobem zvrácení a nestydí se za to.

Za mnou se ozve zvuk. Zastavím se a ohlédnu se, dech se mi zadrhne.

„Levi?“

Nic.

Čekám několik dlouhých vteřin a pak vydechnu. Vracím se dovnitř. K čertu s Leviho hrami.

Něco do mě zezadu vrazí. Vykřiknu, ale pak poznám jeho teplo a nezaměnitelnou vůni.

„Co jsem ti říkal o ostražitosti, princezno?“ zašeptá mi do ucha, než mi začne okusovat ušní lalůček. „Vždycky udeřím, když nebudeš dávat pozor.“

„Jsi hrozný.“ Snažím se ovládnout svůj tep.

„A ty mě za to miluješ.“

„Možná už ne,“ provokuju ho. „Možná jsem se zamilovala do někoho z mojí třídy.“

„Opravdu chceš mít na ruku krev všech svých spolužáků?“

Předstírám, že lapám po dechu. „To bys neudělal.“

„Ale udělal.“

Jo. Je dost šílený na to, aby to udělal.

Než stačím cokoli říct, zvedne mě do náruče. Lapám po dechu, když vyběhne přímo do deště, a křičím čistým nadšením, když nás promočí voda.

Jeho rty se přitisknou na moje a líbá mě tak, až dokážu dýchat jen jeho. Je to zoufalé a okrádá mě to o rozum i o celé mé okolí.

Stále mě pohlcuje jediným dotekem.

Pocit, který mám, když jsem s ním v dešti, mě nikdy neomrzí. Je to jedna z mých nejoblíbenějších činností, které se s ním dají dělat.

Místo, aby se se mnou zatočil v náručí, mě postaví na nohy a ustoupí.

Než stihnu pochopit, co se děje, klekne si na koleno a vytáhne z kapsy prsten s obrovským diamantem.

„Dala jsi mému životu smysl a já chci strávit každou jeho vteřinu jen s tebou.“ Podívá se na mě se svými mokkými blond vlasy přilepenými ke spánkům a bledě modrýma očima, které teď tak intenzivně září. „Vezmeš si mě, princezno?“

„Ano! Milionkrát ano, Levi!“

Vytáhnu ho na nohy a přitisknu své rty na jeho, zatímco mi nasazuje prsten.

„Hlásím se jako svědek!“ vykřikne za námi Ronan.

Přestaneme se s Levim líbat, ale stále mě drží.

Čtyři jezdci – současná útočná řada Elites – jásají a vkládají do toho spoustu sarkastických poznámek.

Upřímně tedy jásají jen Dan, Xander, Ronan a Cole. Aiden se opírá o zeď, má zkrížené kotníky a na tváři znuděný výraz, zatímco scrolluje ve svém telefonu.

Loni jsem si myslela, že je Aiden možná mírný psychopat, ale teď jsem si téměř jistá, že trpí klinickou antisociální poruchou.

Nic pro něj nemá žádnou hodnotu.

Jediný okamžik, kdy vidím, že by se netvářil znuděně, je, když je v blízkosti jisté Ledovky.

„No sakra!“ zvolá Dan překvapeně. „Takže já budu hlavní družička?“

Směju se, bezstarostně a šťastně. „Jasně, švábe.“

Táta vychází z předních dveří s hrdým úsměvem. Jonathan stojí po jeho boku a dívá se střídavě na svého syna a synovce.

Někdy si myslím, že by chtěl, aby byl Aiden víc jako Levi. Jindy se zdá, že je to přesně naopak.

Neřekla bych, že se táta s Jonathanem stali přáteli, ale tolerují se natolik, že si vzájemně vstoupí do domu, když je pozveme.

„Jsem šťastná,“ zašeptám Levimu. „Děkuju, že jsi, můj králi.“

On se usměje. „Já ti děkuju, že jsi moje, princezno.“

A pak mě znovu políbí.

Kapitola 2

AIDEN

Osmnáct let

POD POVRCHEM HUČÍ NEGATIVNÍ ENERGIE. S každou vteřinou zesiluje. Hlasitá hudba a opilí lidi v Astorově domě tomu vůbec nepomáhají.

Knights mi nabídne jointa, ale já zavrtím hlavou.

Do prdele s těmi sračkami.

Jsem nasraný.

A přesně vím, proč jsem nasraný.

Dnes večer bylo semifinále a Elsa se přišla podívat. Zůstala tam celou dobu. Ano, konečně přišla na jeden z mých zápasů. Tentokrát to udělala pro mě, a ne pro nějakého kokota.

A navíc si vzala moje tričko. Moji jedenáctku. Musel jsem se držet, abych nevyletěl po schodech, nestrhl jí to a na místě ji neošukal.

Všichni ti rozčilující lidi kolem mé fantazie utnuli.

Místo toho jsem tomu celý zápas dával všechno. Možná jsem střelil dvě branky, jen abych viděl tu jiskru v jejích modrých očích.

Navzdory všeobecnému přesvědčení jsem štedrý. Jen si беру víc, než kolik dávám.

Tedy, zpět k problému dnešního večera. Já a Elsa jsme měli jet na Shromaždiště, abych mohl celou noc uctívat její tělo.

Plánoval jsem, že začnu tím, že bude sténat, a skončím, až bude křičet moje jméno.

Vidíte? Jsem štědrý.

Elsa se na poslední chvíli rozhodla, že chce jít na Astorův zasnávaný večírek. Řekl jsem mu, aby ho zrušil, ale ten čurák někam zmizel, aby mohl chlastat a šukat – nejspíš obojí současně.

Takže jsem tu uvízl s nabručeným Knightem, který hulí víc trávy než hipík a kňourá jako rozvedený stařík, co přemýšlí o duchodech.

Nash se vytratil. Poslední dobou často mizí, aniž cokoliv řekne.

Elsa se ještě neukázala.

Vytáhnu mobil a pročtu si naši poslední konverzaci.

ELSA: Počkej na mě na Ronanově večírku.

AIDEN: Ne.

ELSA: No tak. Udělej to pro mě.

AIDEN: Pořád ne.

ELSA: Prosím?

AIDEN: Hodlám tě šukat na Shromaždišti až do neděle. Nemůžeš z toho vycouvat.

ELSA: Nechci z toho vycouvat. Když na mě počkáš v Ronanově domě, budeš mě moct šukat až do neděle a ještě déle.

Ta poslední zpráva mě přesvědčila.

Neměl bych Nashovi mít za zlé, že myslí ptákem, když to sám občas dělám.

Dobře, tak většinou.

Elsa mi tuhle zprávu poslala před více než hodinou, ale stále tu není.

Van Doren je uprostřed parketu, tancuje a flirtuje se všemi dívkami v dohledu.

Jeho sestra, gotička, sedí v rohu a téměř splývá s rostlinou. Kdyby markýz de Sade a Sněhurka měli potomka, byla by to ona.

Elsa obvykle chodí s nimi. Když tu není, tak může být jen s jedním člověkem.

Šťouchnu do Knighta loktem. „Kde je Reedová?“

„O tu se nestarám.“

„Neptal jsem se, jestli se o ni staráš, ale kde je.“ Zvednu ruku.
„A nepředstírej, že nevíš, kde se každou vteřinu nachází.“

Významně mě sjede pohledem. „I kdybych to věděl, tak bych ti to neřekl. Co ty na to, Kingu?“

Ten hajzl.

Už z něj chci odpověď dostat násilím, když mi zavibruje mobil.

ELSA: Pamatuješ si náš pokoj v Ronanově sídle?

Nemusím se ptát, který pokoj má na mysli. Je tu jen jeden, který je úplně náš.

„Hej, Knighte?“

„Co je?“ zabručí na místě vedle mě. Sedí tu jako zombie už celou hodinu.

„Víš, co mi o tobě tuhle říkala Reedová?“

Poprvé ten večer mu zajiskří v očích. Ten chudák.

Velice brzy však svou reakci potlačí. „Na tom mi nezáleží.“

„Určitě? Bylo to docela tabu.“

Polkne, až mu poskočí ohryzek. Pak promluví tichým hlasem:

„Co říkala?“

„I kdybych to věděl, tak bych ti to neřekl. Co ty na to, Knighte?“

Zazubím se a odejdu. Ani se nemusím otáčet, abych věděl, že mi ukázal prostředníček. Vyjdu schody po dvou do druhého patra. Hudba z přízemí nakonec utichne.

Z příslibu, že najdu Elsu, se mi napnou svaly. Od včerejška jsem se jí nedotkl a něco mi tu nesedí.

Beru zpět to, co jsem říkal o možnosti, že se Elsy někdy nabažím. Nikdy se to nestane. Aspoň ne v tomhle životě.

Mí pitomí přátelé mi říkají, že jsem příliš majetnický. Před Elsu si jejich poznámek nevšímám, ale za jejími zády si pohrávám s jejich životy, kdykoliv dostanu příležitost.